"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମମାନଙ୍କର ସ୍ନେହ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ ବେହଦର ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ତୁମେମାନେ ଅତି ସ୍ନେହରେ କହୁଛ-ମେରା ବାବା" ।

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ବାଣୀର ତୁଳନା ବାବାଙ୍କ ସହିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ - କାହିଁକି?

ଉତ୍ତର**:-** କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କର ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ବାଣୀ ମହାବାକ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁ ମହାବାକ୍ୟକୁ ଶୁଣୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମହାନ୍ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ମହାବାକ୍ୟ ଗୁଲ୍-ଗୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲ ଭଳି କରିଦେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବାଣୀ ମହାବାକ୍ୟ ନୁହେଁ, ତା'କୁ ଶୁଣି ଶୁଣି ତ ଆହୁରି ତଳକୁ ଖସିଆସିଛୁ ।

ଗୀତ**:-** ବଦଲ ଯାଏ ଦୁନିଆ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଗୀତର ପ୍ରଥମ ଧାଡିରେ କିଛି ଅର୍ଥ ରହିଛି, ବାକି ସାରା ଗୀତ କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ଯେପରି ଗୀତାରେ ଭଗବାନୁବାଚ, ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ ଏହି ଅକ୍ଷର ଠିକ୍ ଅଛି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଅଟାରେ ଲୁଣ ସଦୃଶ । ଏବେ ଭଗବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି, ଏ କଥା ତ ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଗଲେଣି । ଭଗବାନ ଶିବବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି । ଶିବବାବା ଆସି ଶିବାଳୟ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, କେଉଁଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି? ବେଶ୍ୟାଳୟକୁ । ନିଜେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି - ହେ ମିଠା ମିଠା ଗେହ୍ଲା, ସିକିଲଧେ (ବିଚ୍ଛେଦି) ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ, ତେବେ ଆତ୍ମା ତ ଶୁଣୁଛି ନା । ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟୁ । ଏହି ଦେହ ବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ, ଏବେ ଆମର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ମହାବାକ୍ୟ ଶୁଣୁଛୁ । ଏହି ମହାବାକ୍ୟ କେବଳ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ ଯିଏ କି ମହାନ ପୁରୁଷ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ମହାତ୍ମା ଗୁରୁ ଆଦି ଯିଏବି ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ମହାବାକ୍ୟ ନୁହେଁ । ଯେଉଁ ଶିବୋହମ୍ କହୁଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ବାକ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମହାବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଗୁଲ୍‌ଗୁଲ୍ ହେଉଛ । କଣ୍ଟା ଏବଂ ଫୁଲ ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଶିବବାବା ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପରମଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ପତିତ ଆତ୍ମାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପରମ ଆତ୍ମା ଆସ, ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର, ସେ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା, ଯିଏକି ପରମ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ପୁରୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେଉଛ । ସେମାନେ ହେଲେ ଦେବତା । ପରମପିତା ଶବ୍ଦ ବହୁତ ମିଠା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଇଥିବାରୁ ସେତେ ମଧୁରତା ଆସୁ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ସ୍ତ୍ରୀ, ପୁରୁଷମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ସ୍ଥୂଳରେ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ, ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେ ପକାଇବା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏତେ ସ୍ନେହର ସହିତ ପୂଜା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ସେହିଭଳି ସ୍ନେହ ରହି ନ ଥାଏ । ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି ତ କେମିତି ସ୍ନେହ କରିବେ । ଏବେ ତୁମର ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ଆତ୍ମା କହୁଛି - "ମୋର ବାବା" । ଆତ୍ମାମାନେ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାଇ କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ଆମକୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଲଭ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯାହାଠାରୁ କିଛି ମିଳିଥାଏ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଲଭ ରହିଥାଏ । ପିତାଙ୍କ ପ୍ରତି ପିଲାମାନଙ୍କର ଲଭ ରହିଥାଏ, କାହିଁକି ନା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି (ବର୍ସା) ମିଳିଥାଏ । ଯେତେ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି, ପୁତ୍ରର ସେତେ ଅଧିକ ସ୍ନେହ ରହିବ । ଯଦି ବାପା ପାଖରେ କିଛି ହେଲେ ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ, ଦାଦାଙ୍କ (ଜେଜେବାପାଙ୍କ) ପାଖରେ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି, ତେବେ ବାପାଙ୍କ ପ୍ରତି ଏତେ ଲଭ ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଣି ଜେଜେବାପାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବେ । ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଏହାଙ୍କଠାରୁ ପଇସା ମିଳିବ । ଏହା ତ ବେହଦର ବାବାଙ୍କ କଥା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ଖୁସିର କଥା । ଭଗବାନ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁ ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କୁ କେହି ହେଲେ ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ପୁଣି ନିଜକୁ ବାପା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯଦି ପଚାରିବ ତୁମର ବାପା କିଏ? ଶେଷରେ କହିଦେବେ ମୁଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ବାପର ବାପ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଏବେ ଯେଉଁ ବେହଦର ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର କେହି ପିତା ନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ହେଲେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତା । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରାକୁ ଗଲେ ଏତେ ଖୁସି ମିଳେ ନାହିଁ । କାହିଁକି ନା ପ୍ରାପ୍ତି କିଛି ନାହିଁ । କେବଳ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଫାଲତୁରେ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ମାରି ମୁଣ୍ଡ ଚନ୍ଦା ହୋଇଗଲା । ଦ୍□ିତୀୟରେ ପଇସା ସରିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ ହେଲ । ପଇସା ବହୁତ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି, ପ୍ରାପ୍ତି କିଛି ହେଉ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯଦି ଆମଦାନୀ ହେଉଥାନ୍ତା, ତେବେ ଭାରତବାସୀ ବହୁତ ସାହୁକାର ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତେ । ଏହିସବୁ ମନ୍ଦିର ଆଦି ତିଆରି କରିବାରେ କୋଟି-କୋଟି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମର ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର କେବଳ ଗୋଟିଏ ନ ଥିଲା । ସବୁ ରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମନ୍ଦିର ଥିଲା । ତୁମକୁ କେତେ ପଇସା ଦେଇଥିଲି- ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରାଇଥିଲି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଏହିପରି କହୁଛନ୍ତି । ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଏପରି କରିଥିଲି । ଏବେ ତୁମେ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର ନା ।

ଆମେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ଥିଲୁ, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଏକଦମ୍ ତଳେ ଆସି ପଡିଛୁ । କଉଡି ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଛୁ । ପୁଣି ଏବେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେଉଁ ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ଏକମାତ୍ର ଯାତ୍ରା ଯେତେବେଳେ କି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ବାବା ମିଶୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଭିତରେ ସେହିଭଳି ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଯେବେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛ ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ସେହି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି । ସେହି ବାବା ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ମୁଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ ମୋତେ ଯାଦ କର । ମୁଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସି କହୁଛି କି ମୋତେ ଯାଦ କଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ମନରେ ଏହା ଆସିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ତୁମେ ବୁଝିଛ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ । ଯିଏକି କମ୍ବାଇଣ୍ଡ (ଏକାଠି) ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ମିଶିବାକୁ ଯାଉଛୁ, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଆମେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବୁ । ଭିତରେ କେତେ ଅପାର ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯେବେ ମଧୁବନ ଆସିବା ପାଇଁ ନିଜ ଘରୁ ବାହାରୁଛ ତେବେ ଅନ୍ତର୍ମନ ଗଦ୍ଗଦ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆମକୁ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାର ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଘରୁ ବାହାରିବା ସମୟରୁ ହିଁ ଅନ୍ତରରେ ଏହି ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି କନ୍ୟା ଯେବେ ପତି ସହିତ ମିଶିଥାଏ ତେବେ ଅଳଙ୍କାର ଆଦି ପିନ୍ଧିଥାଏ, ତେଣୁ ଚେହେରା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସେହି ଚେହେରା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଥାଏ (ବିକାରୀ ହୋଇ) ଦୁଃଖ ପାଇବା ପାଇଁ । ତୁମର ଚେହେରା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହେଉଛି ସଦା ସୁଖ ପାଇବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ଏପରି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବା ସମୟରେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ଆମକୁ ବେହଦର ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଗଲେ ପୁଣି ଡିଗ୍ରୀ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଈଶ୍□ରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଭଗବାନ ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ, ଟୀଚର ମଧ୍ୟ, ପଢାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ପବିତ୍ର କରି ସାଥିରେ ବି ନେଇଯିବେ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏବେ ଏହି ଛି-ଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହେଉଛି । ଭିତରେ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ - ଯେବେ କି ବାବା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ପାଠପଢା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବା ଦରକାର । ଛାତ୍ରମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିଲେ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ୍ ହୋଇଥାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି - ବାବା ଆମେ ତ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ହେବୁ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର କଥା । ସେହି ମିଛ କଥା ସବୁ ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଶୁଣି ଆସିଛ । ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଥରେ ମାତ୍ର ତୁମେ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣୁଛ । ତାହା ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ଯେପରି ଶିବବାବା ଜନ୍ମ ନେଲେ ତାଙ୍କର ପୁଣି ବର୍ଷକୁ ବର୍ଷ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ସେ କେବେ ଆସିଲେ, କଣ କଲେ କିଛି ହେଲେ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା, କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟ କେବେ ଆସିଲେ, କିପରି ଆସିଲେ, କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ, କହୁଛନ୍ତି କଂସପୁରୀକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ସେ ପତିତ ଦୁନିଆରେ କିପରି ଜନ୍ମ ନେବେ । ପିଲାମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ - ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ନା - ମୋତେ ଅମୁକଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୀର ଲାଗିଲା, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ... । ବାସ୍ ସେହି ଦିନରୁ ହିଁ ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଛି ।

ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ସବୁଠାରୁ ବଡ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବାର ଯାତ୍ରା । ବାବା ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ତାହା ହେଲା ଜଡମୂର୍ତ୍ତି ନିକଟକୁ ଯାତ୍ରା । ଏଠାରେ ତ ବାବା ଚୈତନ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ କଥା କହୁଛେ ସେହିପରି ପରମାତ୍ମା ପିତା ମଧ୍ୟ ଶରୀର ଦ୍□ାରା କହୁଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢା ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ । ତାହା (ଦୁନିଆର ପାଠ) କେବଳ ଏଇ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ଏବେ କେଉଁ ପାଠ ପଢିବା ଉଚିତ୍ ଅଥବା କେଉଁ ଧନ୍ଦା କରିବା ଉଚିତ୍? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଉଭୟ କର । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯିବାର ନାହିଁ । ଏହା ତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଅଟେ ନା । ଉଭୟଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ପଢାଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ତ ପଢିବେ ବି ନାହିଁ । କେହି ଭଲ ପଢିବେ, କେହି କମ୍ । କାହାକୁ ଏକଦମ୍ ତୁରନ୍ତ ତୀର ଲାଗିଯିବ । କେହି ତ ନିର୍ବୋଧଙ୍କ ଭଳି ଏଣୁ ତେଣୁ କହିବେ । କେହି କହିଥାନ୍ତି - ହଁ, ମୁଁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି । କେହି କହିବେ ଏହା ତ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ବୁଝିବାର କଥା । ବାସ୍, ପୁଣି ହଜି ଯାଇଥାଆନ୍ତି । କାହାକୁ ଜ୍ଞାନର ତୀର ଲାଗିଲେ ତୁରନ୍ତ ଆସି ବୁଝିବେ । କେହି ପୁଣି କହିବେ - ଆମକୁ ଫୁରସତ୍ ନାହିଁ । ତେବେ ବୁଝିନିଅ ତୀର ଲାଗି ନାହିଁ । ଦେଖ, ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ତୀର ଲାଗିବାରୁ ତୁରନ୍ତ ସବୁ କିଛି ଛାଡି ଦେଲେ ନା । ଦେଖିଲେ ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି, ତାହା ଆଗରେ ଏ ସବୁ କ'ଣ! ମୋତେ ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜତ୍□ ନେବାର ଅଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଲୌକିକ କର୍ମ ଧନ୍ଦା ଆଦି କର, କେବଳ ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । ପିଲାଛୁଆଙ୍କର ପାଳନା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ପିଲାଛୁଆ ଜନ୍ମ କରି ପୁଣି ଛାଡି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ରଚନା କରିଛ, ତେଣୁ ଭଲ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳ । ଧରିନିଅ ସ୍ତ୍ରୀ ଅଥବା ସନ୍ତାନ ତୁମର କଥା ମାନୁଛନ୍ତି ତେବେ ସୁପୁତ୍ର । ନ ମାନୁଛନ୍ତି ତ କୁପୁତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସୁପୁତ୍ର ଓ କୁପୁତ୍ର ଜଣାପଡିଯାଇଥାନ୍ତି ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ । ନଚେତ୍ ବର୍ସା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ନାଁ ରଖ । ଯାହାକୁ ନିଶ୍ଚୟର ତୀର ଲାଗିଗଲା ସେ କହିବ - ବାସ୍, ଏକଦମ୍ ମୁଁ ସଚ୍ଚା ରୋଜଗାର କରିବି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଶିବାଳୟକୁ ନେଇ ଯିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ଶିବାଳୟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁଣି ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏଥିରେ ମେହନତ ରହିଛି । କୁହ, ଏବେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର, ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ । କଲ୍ୟାଣ ତ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ନା । କୁହ, ଏବେ ଯାଦ କର ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମ କନ୍ୟାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ପିଅର (ପିତା) ଘର ଏବଂ ଶ୍□ଶୁର ଘରକୁ ଉଦ୍ଧାର

କରିବା ଯେବେ କି ତୁମକୁ ଡକରା ଆସୁଛି, ତେଣୁ ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ତାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା । ଦୟାଳୁ ହେବା ଦରକାର । ପତିତ ତମଃପ୍ରଧାନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବାର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ । ନର୍କରେ ସବୁ ପତିତ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ ଗଙ୍ଗାରେ ସ୍ନାନ ଆଦି କରି ପାବନ ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ବୁଝନ୍ତୁ ଯେ ଆମେ ପତିତ ଅଟୁ ସେଥିପାଇଁ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କରିଲେ ତୁମର ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ଯେଉଁମାନେ ବି ଅଛନ୍ତି - ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋର ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କର । ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍□ାରା ଅଥବା ୟାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍□ାରା ତୁମର ଖାଦ ବାହାରିଯିବ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ । ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବି । ବିଚ୍ଛା ଯେପରି ଚାଲିବା ସମୟରେ, ଯେଉଁଠି ନରମ ଜିନିଷ ଦେଖେ ଡଙ୍କ ମାରିଦେଇଥାଏ । ପଥରକୁ ଡଙ୍କ ମାରି କ'ଣ କରିବ! ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ମୋର ଭକ୍ତ କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି! ଶିବ ମନ୍ଦିରରେ, କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ । ଭକ୍ତ ମୋର ଭକ୍ତି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନ ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ମୋଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ନେଇଥିଲେ, ଏବେ ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ନମ୍ବର□ାନ ହେଉଛି ଶିବଙ୍କର ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି । ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ଏବେ ତ ଭୂତ ପୂଜା କରିବାରେ ଲାଗି ପଡିଛନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର ପୂଜାରୀ ମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ସହଜ ହେବ । ଏହି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ସ୍□ର୍ଗର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ପତିତ-ପାବନ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ଜ୍ଞାନ ବି ଶୁଣାଉଛି । ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ଦ୍□ାରା ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛି ଯେ ମୋତେ ୟାଦ କର । ନିଜର ୮୪ ଜନ୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମକୁ ମନ୍ଦିର ଏବଂ କୁମ୍ଭ ମେଳାରେ ଭକ୍ତ ମିଳିଯିବେ । ସେଠାରେ ତୁମେ ଯାଇ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ପତିତ-ପାବନ ଗଙ୍ଗା ଅଟେ ନା ପରମାତ୍ମା?

ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ କାହା ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ! ସେ କେତେ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି । କ'ଣ ବା ବଡେଇ ଦେଖାଇବେ! ଶିବବାବା କ'ଣ କରିଲେ ବଡ ଲୋକ ଭଳି ଦେଖାଯିବେ? ସନ୍ନ୍ୟାସୀଙ୍କ କପଡା ତ ପିନ୍ଧି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ସାଧାରଣ ଶରୀର ନେଉଛି । ତୁମେ ହିଁ ରାୟ ଦିଅ କି ମୁଁ କ'ଣ କରିବି? ଏହି ରଥକୁ କ'ଣ ଶୃଙ୍ଗାର କରିବି? ସେମାନେ ହୁସେନ୍‌ର ଘୋଡା ବାହାର କରି, ତାକୁ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଶିବବାବାଙ୍କ ରଥକୁ ପୁଣି ବଳଦ କରି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବଳଦର ମସ୍ତକରେ ଗୋଲ୍-ଗୋଲ୍ ଶିବଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଶିବବାବା ବଳଦରେ କେଉଁଠୁ ଆସିବେ । ପୁଣି ମନ୍ଦିରରେ ବଳଦ କାହିଁକି ରଖିଛନ୍ତି? ଶଙ୍କରଙ୍କର ବାହାନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ କ'ଣ ଶଙ୍କରଙ୍କର ବାହାନ ଥାଏ କି? ଏ ସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଯାହାକି ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ନିଜେ ନିଜ ସହିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଏବେ ମୁଁ ସଚ୍ଚା ରୋଜଗାର କରିବି । ନିଜକୁ ଶିବାଳୟ (ସ୍□ର୍ଗ)କୁ ଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ କରିବି । ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ବାବାଙ୍କର ନାଁ ରଖିବି ।

(୨) ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ତମଃପ୍ରଧାନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍□ପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ମନ୍ତ୍ର ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜର ତିନି କାଳର ଦର୍ଶନ କରାଉଥିବା ଦିବ୍ୟ ଦର୍ପଣ ଭବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ଏଭଳି ଦିବ୍ୟ ଦର୍ପଣ ହୋଇଯାଅ, ଯେଉଁ ଦର୍ପଣ ଦ୍□ାରା ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ତିନି କାଳକୁ ଦର୍ଶନ କରିପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉ ଯେ ମୁଁ କ'ଣ ଥିଲି, ଏବେ କ'ଣ ଅଟେ ଏବଂ ଆଗକୁ କ'ଣ ହେବି । ଯେତେବେଳେ ଜାଣିଯିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଭବ କରିନେବେ ବା ଦେଖିବେ ଯେ ଆମର ଅନେକ ଜନ୍ମର ତୃଷ୍ଣା ବା ଅନେକ ଜନ୍ମର ଆଶା - ଯାହାକି ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାର ବା ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ରହିଛି ଏବେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ, ତେବେ ସହଜରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ନେବା ପାଇଁ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଆସିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଏକ ବଳ, ଏକ ଭରସା - ଏହି ପାଠକୁ ସର୍ବଦା ପକ୍କା ରଖିଥାଅ, ତେବେ ଭଉଁରୀ ମଝିରୁ ସହଜରେ ବାହାରି ଯାଇପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଆତ୍ମିକ ରାଜକୀୟତା ସହିତ ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍□କୁ ଧାରଣ କର ।

ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ ସେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ନିଜର ପବିତ୍ରତା ରୂପୀ ରାଜକୀୟତାର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିବ । କେଉଁଠି ବି ଦେହର ଆକର୍ଷଣରେ ଆଖି ଡୁବୁ ନ ଥିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷିତ ହେଉ ନ ଥିବ । ତେବେ ⍰ାରିସ୍ର ଅର୍ଥ ହେଲା ଅଧିକାରୀ, ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ସର୍ବଦା ଅଧିକାରୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଛନ୍ତି, କେବେ ବି ମାୟାର ଅଧୀନ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି, ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ଶୁଭ ନିଶାରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି ଅଧିକାରୀ ସ୍ଥିତିବାଲା ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।